

VLADYKOVA POMSTA

Katarína Soyka

A pencil and a pencil sharpener are shown in a light, sketchy style in the background. The pencil is positioned diagonally from the top left towards the bottom right. The sharpener is located in the lower right quadrant, with the pencil's tip inserted into its opening. The overall aesthetic is minimalist and artistic, with a focus on the text.

**VLADYKOVA
POMISJA**

VLADYKOVA POMSTA

Katarína Soyka

© HJC projekt, s.r.o. 2023

© HYDRA 2023

© Katarína Soyka 2023

Obálka: Zuzi Maat

Ilustrácie: Erika Adamcová

Jazyková úprava: Bea Tomash

Grafická úprava: Katarína Čavojová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra

HJC projekt, s.r.o.

Ožvoldíkova 7, 84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené

55. publikácia, prvé vydanie 2023

ISBN 978-80-89968-99-2 pdf

u. fond
na podporu
umenia

Z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

Sekeráš sa ukrýval v korune borovice. Zdravým ramenom sa opieral o kmeň, lebo rana pod lopatkou sa mu zapálila.

Nie, teraz nie! napomínal sa v duchu. Silou vôle bojoval proti mrákotám, lebo vedel, že by sa viac neprebral. Jeho pád by si určite všimli nepriatelia dole. Zabávali sa mučením a znásilňovaním, bolo po boji. Pomedzi ihličie hľadel vladyka proti slnku do posvätného hája, ktorý potkani Karoliho Vrajkráľa znesvätili. Kry povytínali, navláčili na hromadu, rovnako ako mŕtvolky zmrzačených mužov. Jeho mužov, výkvet z Vřísku! Srdce mu zovrela studená päšť nenávisti.

Prenikal hmlou nevedomia, ktorá mu zastierala zrak, aby mohol pozorovať smradľavých prisluhovačov zradcu bez cti, prašivého psa Karoliho!

Bolo ich sedem.

Štyria zrejme tunajší, s vlasmi farby slamy vyťahányimi od slnka... Vzápätí sa uškrnul, lebo jeden z nich vlasy vôbec nemal, len hlavu holú ako koleno, zato husté obočie. Traja najbližšie pri strome, na ktorom stál, boli zas očividne potomkovia stepí, s očami šikmými, vlasmi čiernymi ako uhoľ, nohami krátkymi a s pleťou medovou. Dávno však splynuli s domácim obyvateľstvom, ich reči rozumel.

Svetlovlasí obstávali obetisko a ozbrojení len svojimi údmi sa striedali na bezduchom ženskom tele. Kopije hrotmi zapichnuté k nebu vytvárali okolo lôžka zbitého z kolov deravú palisádu, vyzerali ako zuby umrlca. Chlapi mali úbožiačku požuť a vypluť. Momentálne najšťastnejšiemu z nich povieval vo vetre plášť zopnutý sponou pod holým ramenom. Ukájali sa na čarodejnici. Sekeráš ju spoznal podľa vodopádov čiernych vlasov, stekali jej vo vlnách až dole do rozrýpanej hliny. Za lepších čias ženu vídal po boku urodzeného potkana,

Karoliho Vrajkráľa. Za lepších pre ňu. Vlastne, aj pre neho. Sekeráš si myslel, že žena ku Karolimu patrí. Počul o jej zázračných schopnostiach, údajne pre kráľa liečila vyvolených. Alebo preklínala označených, a to strašidelným spôsobom! Presne, ako jej veľký vládca prikázal.

Očividne som sa mýlil, pripustil vladyka.

Karoli ju svojej bande podhodil ako kus mäsa. Bolo jej šťastím, že stratila vedomie. S nohami a rukami vyviazanými povrazmi úplne pohlcovala pozornosť okolostojacich mužov. Opasky, nože aj sekery milovníkov sa povalovali okolo krvou poškvrneneho miesta, v pošliapanej tráve ležal dokonca krátky meč. Nečudo, chlapi sa odzbrojovali v chvate.

Zradca zradí každého, koho viac nepotrebuje, pomyslel si vladyka a prestal žene venovať pozornosť. Napokon, do tejto situácie sa dostala vlastnou vinou. Nadišiel čas za chyby zaplatiť.

Každý raz zaplatí! pomyslel si. A medzi tých, čo budú platiť, zahrnul aj seba.

Pohľad presunul na čerstvé rúbanisko k svojim ťažko skúšaným druhom. Šikmookí ich mučili. Týrali jeho najvernejších, Hrudu, Jedľu aj ozrutného Maca, členov kniežacej družiny z Vršku, tým najbolestivejším spôsobom. Držali ich sotva na hod kameňom od stromu, z ktorého plánoval ukončiť vyčíňanie netvorov aj nezmyselné trápenie svojich a pri niesť im tak vytúženú Slobodu. Alebo len vykúpenie.

Všetkých nás dostali! hlas podvedomia ho zrádzal a nemal s ním zľutovanie. Vladyka znovu prižmúril oči a pokrútil hlavou, aby ho odohnal.

Svalnatý Hruda kľačal znehybnený, s rukami v klade. Ťažko dýchal, no z hrdla nevydal ani ston. Chlap s dlhým čiernym vrkočom, vodca Karoliho svorky, štekal rozkazy a odplul si tesne k zajatcovým nohám. Na hlave mal nitovanú helmu v tvare zvona.

Odzvonili ti, Hruda, povzdychol si Sekeráš.

Lenže šikmooký neľhadel na zajatca, ale kamsi... Sekeráš

presmeroval pohľad k miestu, ktoré nepriateľa upútalo. Tam visel zo šibenice Jedľa, priviazaný za ruky. Bičovali ho.

Vysoký tenký chlap získal meno podľa neuveriteľnej ohybnosti a, samozrejme, podľa výšky. Na Vršku sa mu nik nevyrovnal, v zime mohol dľaňami ometať sneh zo slamených striech domcov. Teraz špičkami prstov na nohách sotva ošuchoval zem. Z holého chrbta mu pri každom šľahu odstrekovali spršky krvi s kusmi kože. Zmučený bojovník pri každom zásahu nahlas zaručal.

Karoliho chlapi sa v bičovaní striedali. A rehotali sa.

Svine! rozpaľoval sa Sekeráš. Tým bičom z vás zaživa stiahnem kožu! v duchu sa im bezmocne vyhrážal, zlostne pritom zatínal prsty do kôry. V druhej ruke zvieral štíhly driek luku, šípy mal v tulci pri boku, za opaskom ešte sekeru a dýku.

Vlastnú bolesť si nevšímal. A zakázal si myslieť na Maca zavretého v sude.

Všetko postupne! prikazoval si, aby sa v hneve neunáhľil.

Maca strčili potkani do suda s vodou, veko pribili klincami a zaliali voskom. Sám sa teda vyslobodiť nemohol.

Ak sa rýchlo nedostane na vzduch... ohlásila sa vladykova obava.

Len pomaly! zastavil ju odhodlane.

Ak mal byť druhom užitočný, musel nenávisť stlačiť medzi zubami a sústrediť sa.

Opatrne z tulca vytiahol dva šípy, založil ich do luku. Natiahol tetivu.

Tých dvoch zložím jednou ranou. Potom rýchlo vytiahnem ďalší šíp, namierim na vodcu...

Hlasný smiech prerušil tok jeho myšlienok. Niesol sa od štvorice milovníkov, ktorí sa na čiernovláske striedali. Nič iné ich nezaujímal. A Sekeráš dúfal, že ani nebude.

Neodtrhnú sa od nej, kým nezasviestia šípy.

Prikývol si.

Tí traja podo mnou sa však spamätajú rýchlo, zazrel na mužov dole.

Najprv skočím k Jedlovi, odrežem ho zo šibenice. Nato vyrúbem Hrudu z klady... To už sa bude bojovať. O tom nepochyboval.

Na vlastnom živote mu nezáležalo. Stratil územie, ľudí, prišiel o česť.

Musím sa čo najskôr dostať k Macovi!

Sekeráš svojim druhom dlhoval za záchranu života. No keby aj nie, rovnako by sa pokúsil ich vyslobodiť. Dávno si slúbili vernosť.

„Nemá to význam!“ prekvapil ho vodca potkanov hlasným výkrikom, akoby počul zúfale plány ťažko skúšaného panovníka.

Ale nie, nemohol nič počuť. Neprihováral sa mužovi ukrytému v korune stromu, okrikoval svojich. *Bandu všivavú!*

Nižší z jeho chlapov sa práve rozháňal na ďalší šlah.

„Chlap sa ti stratil,“ zarazil ho vodca.

Muž spustil ruku s bičom k telu a spolu s druhom sa naraz obzreli za seba, akoby očakávali rozkazy.

„Ten ti už nič nepovie,“ nespokojne pokrútil zvonovou hlavou muž, ktorého počúvali. Nato stíchol.

Chlapi si vymenili nerozhodné pohľady, ten bez biča sa zohol k vedru, čo mal pri nohách: „Naberiem vody z potoka,“ ponúkol. „Preberieme ho.

„Nie!“ nesúhlasil vodca. „Tuhý je ani skala. Veď on sa sám preberie. K nemu sa ešte vrátíme. Zatiaľ sa pohrajme s týmto,“ kopol do Hrudu pri svojich nohách. „Kdesi sa ukrýva ich knieža,“ s pohľadom zabodnutým do chrbta uväzneného slovo ICH zdôraznil.

Ale ICH knieža sa v úkryte smutno uškrnulo: *Dostali ste nás všetkých.*

„Ukrýva sa!“ zlovestne zručal kráľovský potkan. „Ctený vladykcha-cha-cha!“ rozrehotal sa, helma mu pritom sklzá hlbšie do čela. Rukou si ju posunul dozadu. Nebola na jeho malú hlavu. „Kráľovi chlapi prehľadávajú les, pýtajú sa po osadách,“ s týmito slovami Hrudu obchádzal a zastal mu

po pravom boku. Všetci vyčkávali, kam jeho výstup povedie. „Karoliho hlavný voj odtiahol na Sečno. Odtiaľ sa vrhne na sever, neobráti sa, aby vám ošetril zadky,“ zasyčal nahlas. „Nájdeme Sekeráša a jeho hlavu nastokneme na kôl. Potom sa pridáme k ostatným!“ zreal.

„Karoli by ju chcel vidieť,“ opatrne namietol nízky muž s bičom v ruke. „Tú hlavu,“ dodal pre upresnenie.

Vodca ho nepočúval. Jeho zrak kížal po Hrudových mohutných chlpatých ramenách, postupoval k hrubým rukám zaseknutým v dreve.

„Tento nám určite povie, kde vladyku hľadať,“ hrozivo sa zohol k chlapovi. Schmatol ho za vlasy a ťahal, kým sa mu ten nepozrel do očí.

Hruda pohľadom neuhýbal. Naopak. Strieľal ním do nepriateľa chladnú nenávisť a za perami napuchnutými a popraskanými od smädu zbieral sliny na pľuvanec. Lenže sa mu nedarilo. Vo vyprahnutých ústach nenachádzal dostatok vlahy.

„Hej, ty!“ oslovil ho vodca. „Teba volajú Hruda, však? Kde sa ukrýva to vaše podarené knieža?! Ten váš vladyka! Nechal vás skapať a sám sa ukryl, keď sa mu prvá kopija zasekla do riti!“ vyprskol do opovrzhlivého smiechu.

Muži spod šibenice sa k nemu pridali. Dokonca pribehli bližšie, akoby aj na výsmech potreboval posily.

Stále sa ho bojíte, potkani! pomyslel si Sekeráš a od rozrušenia rozhojdal konár pod svojimi nohami. Našťastie sa aj vietor opieral do koruny, zatiaľ teda úkryt na všetko odhodlaného vladyku nik neodhalil. Ten sa ovládal z posledných síl. Nechcel si pripustiť, že Macov čas dávno vypršal.

Karoliho hlavný voj sa na dobytom území skutočne nezdržiaval. Vyplienil, čo stálo za námahu, a s veľkým krikom odcválal za novou koristou. Na špinavú prácu mal panovník úlisných hrdlozov. Plazili sa mu pri nohách, slintali, aby si získali jeho pozornosť. Lúpežné bandy prečesávali okoli-

té usadlosti, prevracali ich hore bruchom. Nik nemal prežiť v panstve vršanskom. Útok vyhnanca, osamelého muža bez koňa a družiny, neočakávali. Mal sa predsa ukrývať ako pes! Utekať! Zháňať posily! Veď v rozvrátenom rumovisku jeho hradu už aj tak vládli len skutočné potkany. A havrany tam hodovali na mršinách.

No bez vladykovej mŕtvolky nebolo víťazstvo dokonalé. Chýbal dôkaz, že skutočne zahynul, že neexistuje, že sa jeho meno navždy stratilo v zabudnutí. Vladykovo zmiznutie poskytovalo pôdu pre mýty.

A Karoli si mýty neželal! Tlupa jeho čističov mala tým výmyslom urobiť rázny koniec. Hlava vladyku na kole by tomu dopomohla.

Snažili sa. Roznášali chýry o vladykovej zrade. Predsa zmi-zol! Zradil! Svojich zapredal, aby sa zachránil. Ale nik podobným výmyslom neveril. Naopak. Zvesti o vladykovi, ktorý sa vráti s pomstou, bujneli a dodávali ľuďom neuveriteľnú silu. Zradným potkanom ostávalo jediné, vytĺcť úkryt obľúbeného vládcu z jeho najvernejších. Bolože to radosti, keď ich dola-pili! Mysleli si, že majú vyhraté. Víťazstvo nad preludom mali na dosah ruky, boli si ním istí. Ich metódam dosiaľ nik ne-odolal. Zaspievajú vtáčikovia vršanskí!

No práve tá sebaistota ich pripravila o ostražitosť. Sekeráš sa k nim ľahko prikradol nepozorovaný.

Znovu premohol ranovú horúčku, mohla by ho pripraviť o úsudok. Zasiahnuté miesto pod lopatkou ho páliło, ostrá bolesť sa prelievala celým telom.

Keď ho druhovia stiahli z boja, stratil vedomie. Ukryli ho v neďalekej jaskyni, takže pád milovaného útočiska nevidel na vlastné oči. Len jeho následky. Až do jaskyne k nemu za-vialo dym spáleniska. Ten ho prebral. Z diaľky potom zazrel pováľané hradby, začul ozveny cudzieho smiechu. Niesol sa k nemu krik a plač. Bolo po boji.

Svojich nevidel. Len vedel, kde by mohli byť. Vytušil, kam nepriatelia odvečú cenných zajatcov, aby ich čo najviac po-

tupili. Za nimi sa vybral. Do posvätného hája.

Potkani uprostred kultového miesta vykonávali najkrutejšie popravy. Z porúbaných modiel založili vatry, na posvätné stromy rozvešali umučené telá. Tam dotiahli aj vršanskú družinu. Ostatných odvliekli ako otrokov spolu s dobytkom a zásobami. Mal oľutovať, kto prežil.

Sekeráš si prisľúbil, že nájde aj posledného zo svojich a všetkých raz pomstí.

No nie hneď, snažil sa upokojiť. Neskôr.

Alebo nikdy! oponoval mu zdravý rozum.

Znovu si zakázal myslieť na budúcnosť.

Teraz... Je len teraz a teraz nastal čas pre Slobodu.

„Sú dva druhy slobody,“ šepkal si staré pravdy, ktoré spolu s priateľmi vyznával. „Sloboda bojovníka, ktorý sa nedá zotročiť a radšej zhyne v boji. A Sloboda smrti. Tú si zvolí, ak by mal o prvú možnosť prísť.“

Vodca bandy sa razom vystrel a mlčiacemu Hrudovi uštedril také zaucho, až mu skoro vykrútilo krk. Cvakli zuby, z vrchnej pery ohromného chlapa sa pustila krv.

„Kde je Sekeráš?!“ zrúkol muž v ukradnutej helme. „Karoli potrebuje jeho hlavu! Aby hľadela na ruiny svojho hradu!“ Znova si odplul, tentoraz Hrudovi priamo na chrbát. „A pre výstrahu!“ rád počúval, ako mu hrmí hlas. „Aby viac nikomu nenapadlo, že sa môže priečiť. Kde si ho schoval?! Videli ťa!“ rozdrapoval sa.

Hruda k nemu mlčky zdvihol zakrvavenú tvár. Sekeráš nepochyboval o tom, že bude mlčať i keby ho to malo stáť život.

Trojica mučiteľov zatiaľ kladu obstála, akoby sa chystala Hrudovi zabrániť v úteku. Ušiel by, keby mohol.

Dobre. Mám vás pohromade, zhodnotil nepriateľské pozície Sekeráš. Dva hroty si opäť našli cieľe, tetiva sa napla. *Tretieho stihnem aspoň poznačiť, kým zoskočím dole.*

Vtom si vodca vytiahol spoza opaska sekeru, jej ostrím si začistil nechty.

„Ty si vraj jeho pravá ruka...“ nechal zlovestne vyznieť do ticha.

A odrazu sa rozohnal a Hrudovi pravú ruku odťal. Chlapisko zaručalo, ruka bez zápästia vypadla z klady, myseľ ťažko skúšaného bojovníka opustila posvätný háj.

Sekerášom hrklo, zarazený pustil tetivu. Obe strely sa rozleteli, každá iným smerom. Jedna zasiahla vodcu do hrdla tak, ako mala. Chlapa odsotilo, helma mu odletela z hlavy. Druzgol do zošliapanej trávy a viac nevstal.

Prvý! potešil sa vladyka nečakanému úspechu.

Druhý šíp však preletel vzduchom naprázdno.

Karoliho muži sa zvrtili a zahľadeli priamo na borovicu, akoby ich štípla. Aj ho zazreli. Rozbehli sa jedným krokom, v rovnakom okamihu.

On zatiaľ rýchlo vyťahoval ďalší šíp. Roztrasenou rukou ho založil, natiahal tetivu a vystrelil. Toho vyššieho bez biča trafil do ramena. Šikmooký padol, z trávy ostala trčať letka. Nebol to úspech. Sekeráš bol priveľmi nervózny, rozhorčený a nahnevaný, aby bol presný. V oboch rukách postupne strácal cit.

Kým zas siahal do tulca, do kmeňa pri jeho líci sa zabodol dlhý nôž. A nízky chlap už stál rovno pod stromom, bičom sa rozpriahal na šľah, ktorým by vladyku z konára zvesil.

Sekeráš vytrhol nôž z kôry, luk zahodil napred a zoskočil na rozzúreného protivníka. Obaja sa zvalili, chvíľu sa spolu kotúlali, ale každý sa snažil čo najrýchlejšie z neželaného objatia vymaniť. Vladyka zdravou rukou schmatol tvrdé čierne vlasy nepriateľa, trhol nimi, vyvrátil mu hlavu dozadu a ostrú čepeľ jeho vlastného noža zarazil do úzkej štrbiny medzi klopené viečka, priamo do čiernej zrenice, ktorá praskla ako vajce. Vytryskla krv.

Druhý. Počítal si v duchu.

„Vraciam ti, toto je tvoje,“ zasyčal a zbraň ponechal bojovníkovi v rane. Na odchode sa prikrčený ešte zvrtol a vrátil po luk. Ten bude potrebovať.

Rev zomierajúceho ohlušoval okolie.

„Nie, neďakuj mi!“ cynicky za ním zavolať vladyka. „Zaslúžil si si.“

Ibaže v boji niet času na žarty. Sotva sa stihol prikloniť, už mu čosi preletelo ponad hlavu. Hodil sa dopredu na zem a pregúľal sa kúsok od miesta, do ktorého sa vzápätí zabodla kopija.

Kopija!

Uvedomil si, kde kopije videl.

Predsa pri lôžku z gulatiny! Museli sa nám prebrať milovníci, zhodnotil situáciu. Rýchlo prezbrojili! Takže ich je na mňa päť.

Bolo mu jasné, že potrebuje konať, lebo keby ho obklúčili všetci naraz...

Och, Slobodienka moja, vezmi si ma!

Zranený muž s letkou v ramene sa zatiaľ zvíjal v tráve a nahlas chrčal. Strela a pád mu totiž vyrazili dych.

Škoda, mohol si byť druhý ty, zaľutoval vladyka, že nebol presný.

V chvate vyhodnotil situáciu a spoza opaska si vytiahol ešte jednu, svoju najobľúbenejšiu zbraň. Podľa nej dostal meno. Sekerou totiž nikdy neminul.

A v myšlienkach už otváral náruč *Slobode*, nech by prišla v akejkoľvek podobe.

Kým šikmooký s nožom v oku definitívne dodýchal, zranený s letkou v ramene sa v tráve poriadne nadýchol. Našťastie o vladyku nestál, jeho letka rozvlnila stebľá trávy smerom z bojiska.

Ale nie! pochopil Sekeráš zakrátko svoj omyl. *Veď sa ten tmolí k Hrudovi! Parom ho skáral!*

Vývoj situácie sa mu nepozdával, lebo jeho druh by sa práve neubránil ani zloduchovmu smradu. Opatrne vyrazil za letkou, lebo si všimol, že holohlavý od lôžka s čarodejnicou napína luk, pršia šípy. Sekeráš sa ešte viac prihrbil, nespúšťal z očí pierka.

Máš môj šíp! zlostil sa na nepriateľa, ktorý razom od Hrudu zas bočil. *Vráť mi ho, ty sviňa!*

Konečne zraneného dobehol, ten už sa plazil z posledných síl. Tak mu daroval *Slobodu*. Nie preto, že bol veľkorysý, len na mučenie nemal čas. Rubol.

„Tretí!“ oznámil mu polohlasno.

Potom si čupol k mŕtvemu, sekeru nechal v jeho krku. Z ramena si zvesil luk, založil dva šípy, lebo dvaja ďalší muži sa od lôžka z guľatiny rozbíhali jeho smerom, v rukách zbra-
ne.

Jeden mal kopiju. Zapichla sa pár krokov pred vladykom.

Druhý mal krátky meč.

Sekeráš každého obdaroval po svojom. Prvého šípom do orlieho nosa. Možno sa mu zrovná. Druhého pierkovou ozdobou pod kľúčnu kosť.

Tým síce útočníkov nadobro nevyradil, ale aspoň spomalil. Potreboval získať čas, lebo holohlavý sa medzičasom dostal až nepríjemne blízko, pustil luk a spakruky hodil na Sekeráša nôž. Na takú vzdialenosť by zručnejší trafil. Sekeráš sa ostriu ledva vyhol, čepeľ mu ošuchla líce a preťala mu ušný lalok. Zotrel si krv z oprsknutej tváre, založil do luku šíp a... Prudko sa zvrtoľ! Isto tým všetkých prekvapil. Nečakali, že vystrelí na toho s plášťom vejúcom vo vetre, s gaťami spustenými pod kolená. Ten sa o boj stále nezaujímal, nedokázal si odprieť doznievajúcu rozkoš. *Už si ani neodoprie*. Ostrý hrot by ho prevrtal skrz naskrz, keby vpredu nenarazil na hrudnú kosť. Vladykov šíp mužovi medzi lopatkami zopol plášť.

Nechváľ sa cudzím perím, uťahoval si z neho Sekeráš.

Bezvládne telo muža sa pomaly sklátilo na polomŕtvu ženu a odtiaľ sa zošuchlo na zem.

Štvrtý, potešil sa Sekeráš.

Začínal byť pokojnejší, lebo hoc aj opustí tento svet, aspoň ich pár zobral so sebou. Na okamih si preto dovolil zadúfať vo svetlú budúcnosť.

Priskoro!

Holohlavý urobil posledný dlhý skok a dostal sa mu na dosah. Sekeráš radšej odhodil luk a chytil sa s chlapom za pasy. Prehodil si ho ponad hlavu, holohlavý mu pritom v letku strhol tulec. Sekeráš chlapa zvalil na chrbát a rýchlo zašmátral po sekere. Sama mu skočila do ruky. Napriahol sa a spakruky rubol. Lebka bez vlasov sa rozprskla, vršanské knieža na chvíľu oslepila hustou hmotou, ktorá z nej vyletela.

Sračka, pomyslel si.

„Piaty si,“ zašepkal mužovi, tentoraz už bez hlavy.

Ostávalo vyradiť poslednú dvojicu, muža so šípom v nose, poskakoval neďaleko, aj toho s pierkami pod plecom. Ale toho nikde nevidel.

Chlapi ku mne! vyzýval ich myšlienkami.

Karoliho potkan akoby ho počul, vytrhol si z nosa šíp... a zaručal. Sekeráš sa vyrútil za ním! Cestou sa nevyhol krátkemu meču druhého muža, ktorý sa ukrýval v tráve. Ostrie vladykovi ohobľovalo zranené plece, skoro mal chuť povedať, že nič necítil.

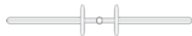
Bez kúska hnisu sa mi vlastne ulavilo, presviedčal sa srdnato a zvrtol sa predstierajúc útek. Keby ho nepriatelia lepšie poznali, nenaleteli by. Siahol si za opasok, mal tam vlastnú dýku, dosiaľ nepoškvrnenú bojom. Prihol sa a skočil na muža s krátkym mečom, ktorý ho prenasledoval s úmyslom ošúpať ho celého. Ostrie sa zabodlo protivníkovi do sadla prevísajúceho brucha. Sekeráš ešte potiahol.

Chlapa zohlo, stratil rovnováhu a zapichol sa hlavou do zeme. Tak ostal.

„Šiesty? Si šiesty, človeče?! Ostaň šiesty!“ zaprosilo nahlas knieža bez sídla a vražednú zbraň si otrelo do nohavíc. Zastrčilo si ju za opasok. Vrátilo sa po svoj najobľúbenejší nástroj, totiž po sekeru. Uviazla v tej hnusnej holohlavej kaši. Vytiahlo ju odtiaľ plavným pohybom, až to čvachtlo. Knieža sa rozbehlo rozdávať *Slobodu* nenávideným potkanom.

Poobzeralo sa, no nikde nikoho nevidelo, žiadny pohyb.

„Všetci?“ zvolal nahlas Sekeráš.

Nik mu neodpovedal. Aj ten s naseknutým nosom ležal akosi ticho. Vladyka sa teda radšej zas prikrčil a mlčky si chlapa našiel. Ležal v krvi, namiesto nosa krvavé framforce.

Škoda, pomyslel si Sekeráš plný zúrivosti, *umrieš ako bá-bätko. Nevedomky.*

Rozohlnal sa a zaťal chlapovi do hrubého krku. Zasiahnuté telo sa nadvihlo a muž sa prebral k poslednému nádychu.

„Tvrdohlavec!“ sarkasticky si odpľul Sekeráš. „Dobre teda, umrieš ako chlap.“

A ráznym úderom oddelil nepriateľovi hlavu od tela.

„Nedostaneš číslo. Budeš posledný a zúčtované!“

Predčasne sa tešil. Ktosi mu totiž zafučal za chrbtom, ktosi, kto sa plazil v tráve, jednou rukou si pridržajúc vnútornosti. Zranený medzi roztrasenými prstami zvieral ešte krátky meč.

„Ty si ktorý?“ zneistel Sekeráš a vybral sa mužovi naproti. „Slizký had si!“ zvolal už nad ním a znovu sa rozohlnal.

Na temeno nepriateľa dopadlo železo a spolu sa vtláčili do čiernej hlíny.

Nastalo ticho. Hrozivé. Len vietor sa ďalej preháňal medzi vetvami stromov, hvízdal si pomedzi štíhle borovice. Osudy ľudí mu boli ukradnuté. Všetky ostatné zvuky akoby uzavrelo do dutého suda.

Sud! spamätal sa vladyka. *Maco!*

Načiahol sa za sekerou a už aj s ňou trielil k Macovi. No vedel... Priznával si strašnú skutočnosť. A keď mal obrovský sud na dosah, zvalil ho. Opatrne zaťal do dreva, laty sa naštiepili, crčkala z nich voda. Napasoval ostrie do škáry a páčil. Otvor sa zväčšoval, voda rozlievala, no druhovo telo stále trčalo zaseknuté v rovnakej polohe. Sekeráš zúriivo vytínal ďalšie a ďalšie triesky, kým sa nerozleteli obruče a neodkotúľali do trávy. Vyslobodil priateľa z nedôstojnej polohy, vystrel ho na zemi.

Zahľadel sa do mŕtvej tváre, v ktorej viac Maca nebolo.

„Uvidíme sa inokedy, priateľu,“ preglgál svoj žiaľ. „Užívaj si

Slobodu!“ v duchu sa s Macom lúčil a chvíľu len mlčky stál.

Mŕtvych prenechajme mŕtvym, poďme ratovať živých! Vydrž, Hruda! myšlienkami volal na chlapa bez ruky. Prežili sme spolu všeličo, prežijeme aj toto. Hradby zas vybudujeme. Aj s jednou rukou sa dajú rozbíjať potkanie papule!

Rútil sa preskakujúc čerstvé mŕtvoly, ktoré sám narobil, až zastal nad telom skrúteným ku klade. Lepšie sa mu prizrel.

Mohutné hrdlo statného druhu lemoval náhrdelník modrých podliatin.

Svine zákerné!

Keby vedel, ktorý z potkanov ho... Vlastnoručne by ho tiež! Zlostne kopol do najbližšieho z nich a ešte ho znechutene opľul. Nenávisť ho spaľovala. Najradšej by sa rovno rozbehol za Karoliho vojskom, nemohlo byť ďaleko.

Prepadnúť tábor a zobrať ich čo najviac so sebou. Taký bol plán.

Ostal mu už len Jedľa. Ale aj dvaja dokážu Karoliho výrazne oslabiť.

Bohovia, Jedľa hádam prežil! zapochyboval na okamih.

Vysoký chlap odovzdane visel zo šibenice, s rukami vyviazanými nad hlavou. Sekeráš k nemu pristúpil od krvou zaliateho chrbta, avšak nedočiahol na lano. Vyškriabal sa teda stĺpom, aby uzol vedúci ku krku preťal.

Jedľa zuchol do hlíny. Až vtedy si Sekeráš všimol, že má v ústach strelku.

„Potkani!!!“

Mal chuť kričať, rúbať, sekať, vraždiť! V žilách mu planul oheň nenávisť, prehlušoval aj vietor, aj zvuky okolia. Takže skoro prehučal bolestivé zastonanie, ktoré sa pasekou nieslo od oltára.

Vladyka sa zlostne obzrel. Zazdalo sa mu, že sa čarodejnica hýbe? Žije? *Jej škoda! Nič dobré ju nečaká.*

Povrávalo sa o nej, že bola kráľovi vždy *po ruke*. Ako *po ruke*, jasné nebolo. Chránila ho a čarovala, ako kázal, preto zo súbojov vychádzal posilnený, hoc utŕžil nejedno zranenie.

Údajne vyliečila akékoľvek neduhy. Kráľ jej prítomnosť pri dvore ospravedlňoval tým, že je vedma.

Lenže rovnako sa povrávalo aj to, že s ňou mal plány. Čo sa zas nepáčilo jeho radcom, že si pripúšťa k telu ženu neurodzeného pôvodu.

„No, asi už iné plány nemá,“ zahundral nahlas Sekeráš. *A vedmu viac nepotrebuje, zrejme si našiel lepšieho lekára. Aj čarodejníka. Alebo oboje. Možno toho úlisného starca, čo sa za ním plazil ako tieň, uvažoval.*

Často toho muža vídal kráľovi čosi našuškávať spoza chrbta. Karoli mu vždy nadšene prikyvoval. *Žeby on nahradil túto ženu? Ved' ona možno ani nevie liečiť, len hľadal dôvody pre jej prítomnosť po svojom boku. Pre jej krásu. Pre svoju slabosť. Narozprával ľuďom rozprávky o zázračných schopnostiach, a keď sa jej nabažil... Zunovala sa mu.*

Pozrel sa za seba. Telo na lôžku zbitom z dreva sa ozaj zamrvilo.

Ale čo ak liečiť vie?! zapochyboval a znova sa zamyslel. *Čo ak to naozaj dokáže?! Liečiť!*

Udrelo ho to medzi oči, až ho z toho rozbolela hlava. Hneď sa zvrtol a ozlomkrky uháňal k lôžku, na ktorom žena ležala vo vlastnej krvi. S rozhalenou hrudou a sukňou vyhrnutou, dodriapaná, doudieraná, stenala stále hlasnejšie, rýchlo dýchala a potláčala vzlyky.

Vytiahol dýku. Najskôr jej vyslobodil nohy, vtedy sa rozplakala. Opatrne sa pokúsila pritiahnúť si obe kolená k sebe. On zatiaľ prerezal lano na jej rukách. Nato omdlela.

„Nie!“ vykrikol nahlas. „Toto mi nerob!“

S funením si ju vyložil na plece zdravej ruky. Poobzeral sa, netušiac, kam s ňou. Hrad mu viac nepatril, tam jej nemal kto pomôcť. Neexistoval. A mohli v ňom táboriť leda tak cudzie živly, oneskorené tlupy zbojníkov.

K vode! napadlo mu.

Nadhodil si jej ľahké telo a s vypätím síl sa tmolil k horskému potoku, ktorý zurčal neďaleko. Za lepších čias ho obyva-

telia Vřšku využívali na obrady. Velebili ho.

Bohovia, čo sme vám urobili?! zúfalo sa pošťožoval vladyka.

Pamäť ho zaviedla medzi stromy, na chodník už sotva dovidel. Hlava sa mu krútila vyčerpaním, ledva prepletal nohami. Dostal sa na strmý svah, zošmyklo ho na nánose ihličia. Ženské telo mu vyletelo z ruky a čľuplo do vody. Nemal síl ratovať svoj náklad, viac sa nevystrel.

Ženské telo zacítilo vodu, ktorá ho omývala zo všetkých strán. Nasávalo ju ranami, pórmi. Krvavé zrazeniny sa vymývali, otvorené zranenia sa prečisťovali, potrhané miesta sa uzatvárali. Mágia sa rozprúdila a zastenala opuchnutými ústami.

Čarodejnica nabrala silu na hlboký nádych a tichý ston. Opatrne sa prevrátila tvárou do potoka, zmáčala si v ňom potrhané pery a dopriala si pár zázračných dúškov osvieženia.

Znova si ľahla na chrbát. Nechala sebou prúdiť vodu, aby sa dokázala znovu napiť. Potom sa posadila. Prižmúrenými očami, stratenými v modrofialových modrinách, skontrolovala okolie.

Ticho. Žiadny podozrivý zvuk ani pohyb. Len spev vtákov vysoko v korunách.

Prvý pokus postaviť sa jej nevyšiel, vyčerpané svalstvo ju zradilo. Radšej sa znova napila a venovala telu čas.

Čas uplynul, tak vstala. Až vtedy si všimla muža v krvavej košeli, vystretého na svahu. Ležal jej v ceste. Chystala sa ho prekročiť, náhle si však spomenula, že ju zachránil.

Nie! zakázala si myslieť na vďaku. *Nezachránil ma nezištne!* napomenula sa a opäť zdvihla nohu.

Sekeráš. Jeho meno sa odrazu vynorilo odkiaľsi z hlbín jej mysle. *Kráľ bez kráľovstva.*

Aký kráľ? Nikdy kráľom nebol! protirečila si. *Hovorili mu knieža alebo vladyka. Porazený a ponížený.*

Vlastne mŕtvy.

Mykla plecóm a skutočne ho prekročila.

Vybrala sa hlbšie do lesa, aby sa ukryla, kde ju nik nenájde, a aby v bezpečí dokončila svoju magickú obnovu.

Moment! Zastala zarazene. Sekeráš je Karoliho nepriateľ! Nepriateľ toho zradcu, prašivého psa!

Obrátila sa a vrátila sa k jeho nevládnemu telu. Najskôr si k nemu kľakla, potom si sadla na päty a ruky zaprela do stehien. Poriadne si muža prezrela. Z množstva rán bola smrteľná jediná. Tá zapálená v ramene. Nákaza už sa ňou prehnila do hrudného koša a odtiaľ sa rozlievala ďalej.

Karoliho nepriatel'ia kapú ako muchy, napadlo jej. Akoby mu niekto z bohov nadržal, akoby ho chránil! Zlosť ňou zalomcovala, až ju striaslo.

Odzrazu sa jej zo spomienok vynorila súmerná tvár nenávideného vládára. Jeho ostré črty zjemňovali husté čierne vlasy, zaplavovali mu líca v kučerách. Bledé pery mával popraskané, akoby bol stále smädný.

Zmocnil sa jej lútostivý krč. Mal tvrdý pohľad, bodavý... Hltal ma temnými očami, tým som uverila!

Prudko stisla viečka, aby prekliaty obraz vypudila z hlavy. *Zradca! zadržala dych. Prekliaty zradca!*

Nadýchla sa, až ju zaštipalo v hrudi. Ruky sa jej roztriasli náhlou nevoľnosťou. Obyčajnú zradu by odpustila, ale to čo jej spôsobil, nemohla odpustiť nikdy.

Zato zomrie!

Otvorila oči. Zahľadela sa na biedneho kráľa bez kráľovstva pri svojich nohách.

Aj ty si uveril zradcovi, prehodnocovala ho v duchu. Rečiam podlého klamára o pričleňovaní územia a spojenectve... Napokon si ostal sám, rovnako ako ja. Máme spoločného nepriateľa.

Opatrne sa dotkla pôdy vedľa svojich bokov. Zaklonila hlavu, oči sústredene zasa privrela. Ostro zaryla prsty do zeme a nechala nimi prúdiť nespútané sily. Dych sa jej skrátil, krv v nej zovrela. Keď potom znovu oči otvorila, vytratila sa z nich farba, zliala sa do dvoch zlatých jantárov.

A odrazu videla všetko inak, zrakom živlov hľadela do hĺbky! Prúdy energie sa v nej pretkávali, prelievali sa jeden cez druhý. Zapletala sa s nimi.

Sklonila sa k mužovi, ktorý práve bojoval o život. Bránil si každú piad' svojho tela, nepoddával sa. Aj preto sa rozhodla jeho boju pomôcť.

Začuchala sladkastú vôňu hnisu a pritlačila si ústa k mokvajúcej rane. Lepkáva hmota jej ostala na perách. Žena vyplazila jazyk a olizla ním zapálené miesto, aby ho ochutnala. Zacítila rozklad a smrť.

Mohla ich zastaviť.

Znova sa zaklonila a ruky si zastrčila ešte hlbšie do mäkkého podlažia, akoby doň zapúšťala korene. Jej jemná bleďá pokožka náhle stvrdla, sčernela. Prsty sa jej vystrapkali do tenkých výhonkov, do živých výčnelkov, ktoré sa spietali a vytvárali vrkoče. Tie zemou vyrazili k rane, ostrými koncami prepichovali ohniská nákazy skrz-naskrz. Žltocierna zmes striekala v sprškach, hojne kropila okolie a zalepila čarodejníci vlasy, pošpinila jej tvár.

No ona to vôbec nevnímala.

Kým z tela zraneného nevytekala čistá krv, jej výhonky ho prešivali, preliezali, prehmatávali a znovu nabodávali. Rany sa mu však rýchlo uzatvárali, pokožka zaceľovala.

Nakoniec pohyb jej rúk ustal, kúra skončila. Čarodejnica sa stiahla späť do seba.

Vytiahla si ruky zo zeme, sklomila hlavu k hrudi a otvorila oči. Vrátila sa im pôvodná čierna farba.

Muž pokojne dýchal.

Dobre, prežije.

Zdvihla sa od neho a zašla k potoku. Liečba ju obrala o čerstvo nadobudnuté sily, preto osvieženie potrebovala. Nabrala si vodu do dlaní, opláchla si ňou tvár. Načrela a zas sa napila. Vtom si za chrptom začula šušťanie a otočila sa za zvukom.

Sekeráš sa zviechal zo zeme, potriasal hlavou. Nedokázal sa zorientovať.

Ako som sa sem dostal? Kam vlastne? A kto je ona?

Pozoroval mladú ženu v potoku. Husté kučeravé vlasy mala čierne ako uhoľ, polepené a špinavé sa jej vplazili do tváre. Len škárami presvitala jej čistobiela pleť. Dotrhané zdrapy odevu, ufúľané od krvi a ktovie čoho ešte, nijako neukrývali jej oku lahodiace krivky. Zurčiaci bystrina sa penila nad jej ružovými členkami.

Kde sa tu vzala?

Ale odrazu sa rozpomenul.

Veď je to Karoliho čarodejníca!

Razom vyskočil. Viac mu nepripadala ani slabá, ani chorá! Akoby vôbec nebola zranená. Mimovoľne siahol po zbrani.

„Len sa upokoj,“ zašepkala zamatovým hlasom. „Nebyť mňa zožerú ťa mrchožrúti.“ Narovнала sa, mokrú dľaň si otrela do toho, čo jej zo sukne zostalo.

Potreboval čas, aby jej slová pochopil. Našťastie sa nikam neponáhľala.

Vie liečiť, spomenul si, prečo ju sám priviedol k potoku. Kvôli družine!

„Rýchlo!“ priskočil k nej. Neuvedomil si, že ho zranené rameno viac nebolí, že jeho horúčka vychladla a on opäť vládze. „Porúbali mojich najvernejších,“ schmatol ju za ruku a ťahal k miestu, na ktoré by radšej zabudla. Takmer mu odvrkla, že mu nič nedlhuj. Život za život, dlh predsa splatila! No nechala si to pre seba. On ju zatiaľ odtiahol do posvätného hája.

Hneď ju do očí udrela narýchlo zbitá pričňa. Ešte pred chvíľou na nej ležala bezmocná a Karoliho muži sa zabávali, vyčíňali na jej tele. Hrôza ňou otriasla, od špičiek na nohách po korigenky vlasov ju zmrazil nepríjemný chlad. Spomienky ju trápili a zožierali. Zahniezdila sa v nej zosobnená nenávisť, pani s tvrdým srdcom. Zamrvila sa jej v hrudi, aby sa natrvalo usadila v jej duši.

Vladyka čarodejnicu pustil, sám však ďalej chvátal k ozrutnému druhovi. Hruda ležal s jednou rukou v klade, tak ako ho zanechal. Nedýchal.

Čarodejnica sa spamätala a aj zmučeným duchom sa vrátila na miesto, na ktorom dovtedy len zarazene stála. Z očí nespúšťala Sekeráša a váhavo k nemu vykročila. Plný nádeje jej ukazoval na poníženého umučeného druha.

Podišla bližšie, mlčky si telo bez ruky prezrela. Nemusela sa zohýnať, aby zbadala náhrdelník zarytý do jeho mŕtveho krku. Bez slov sa od tela odvrátila a pohla sa k šibenici.

Sekeráš nemo pozoroval, ako sa pristavila pri Jedľovi, od neho vyrazila k Macovi. Zmocňovala sa ho úzkosť, ktorú si nechcel pripustiť.

Nie. Ona vie liečiť! Je predsa čarodejnica, robí zázraky!

„Dokážem liečiť len živých,“ namietla, akoby ho počula. „Mŕtvym sa pomôcť nedá.“

Vyriekla ortiel, ktorého sa bál. Nie smrti, tá ho sprevádzala od narodenia. Bál sa samoty. Beznádeje. Života bez zmyslu a cieľa.

Vybadala to z jeho tváre. Pevný, plný odhodlania odrazu povädol. Sklonil hlavu, bol by sa zložil do trávy. A ona by ho tam nechala.

Lenže, mali niečo spoločné. Nepriateľa! Nenávisť sa mohla stať ich cieľom, mohli žiť pre pomstu!

„Môžeme si pomôcť navzájom,“ vrátila sa k nemu. Bol vysoký a urastený, zaklonila hlavu, aby mu dovidela do očí.

Ale on už ju nepočúval, preberal sa množstvom spôsobov, ako získať *Slobodu* bojovníka.

Útokom na Restisburg, na to potkanie sídlo! Prebijem sa do paláca a budem rúbať.

Alebo nie. Tak by sa Karoli nikdy nedozvedel, čo bývalý vladyka pre svoju česť vykonal.

A on práve zatúžil po jedinom, totiž skriviť tomu bastardovi aj posledný vlas na hlave, ba pokriviť mu celú tvár! Viac nešlo o *Slobodu*. Ak neprežil nikto z jeho verných a nebola nádej získať späť panstvo, tak túžil vymazať zo sveta Karoliho. Akýmkoľvek spôsobom! Hoc aj špinavým úskokom, ľstou, podrazom, čímkoľvek, čoho bol sám podlý potkan schopný.